

Aquest nostre optimisme, conseqüència de les actuacions del Granollers en terreny contrari i també d'altres portades a cap en el nostre terreny, encara que els resultats li hagin estat adversos, ve a confirmar el que la setmana passada dèiem del seu xoc amb l'Espanyol en el camp granollerí: que el Granollers no havia estat vençut per l'equip contrari, sinó per l'àrbitre.

No creiem que ningú discuteixi ara la potencialitat del Granollers. Són tres partits que porta guanyats en camp contrari: Espanyol, Badalona i Barcelona, tots tres guanyadors en el propi terreny granollerí, si bé el Badalona i l'Espanyol van endur-se'n els punts ajudats per l'actuació dels col·legiats que van dirigir aquests encontres, principalment l'Espanyol, arbitrat pel fatídic Pujol.

Fem memòria de l'actuació dels àrbitres que van dirigir aquests encontres, perquè quan en el seu temps, en jutjar el treball d'aquests *màrtirs* del xiulet, dèiem que llur actuació havia estat parcial a favor dels vencedors del Granollers, tenim la certesa que hi hagué qui va opinar que ens feia parlar l'apassionament. Els fets ens han donat la raó, perquè fins ara hem vist que el Granollers, sense comptar amb «asos», ha donat la rèplica sense fer cap ridícul a tots els altres equips de la primera categoria catalana.

En el número passat, sense voler justificar ni tampoc abonar l'agressió del col·legiat Pujol, fèiem constar que el triomf de l'Espanyol havia estat afavorit per l'arbitratge, opinió no compartida per tots els que ressenyaren aquell partit i que encara volien fer entendre que l'Espanyol havia guanyat perquè s'ho mereixia com a conseqüència de la seva *brillant* reacció en els últims moments de l'encontre.

Doncs, bé; aquella nostra opinió, avui la ratifiquem en el sentit de que l'Espanyol havia d'ésser vençut si el col·legiat Pujol hagués interpretat a consciència els reglaments del joc. El Granollers actuà molt més bé que l'Espanyol i el resultat havia d'ésser una repetició de l'aconseguit en el terreny de Can Ràbia; això, com hem dit, si l'àrbitre hagués actuat amb imparcialitat.

I, sense que volem fer creure que el Granollers sigui superior ni tan sols igual en potència al Barcelona i l'Espanyol, hem de dir que l'onze granollerí que va guanyar a Badalona i a Can Ràbia pel seu millor joc, també havia de guanyar l'Espanyol a Granollers, tal com diumenge passat va vèncer al Barcelona a Les Corts.

Acabat l'encontre amb l'Espanyol hi hagueren incidents a Granollers, és cert. El públic va donar-se compte que Pujol, únicament havia donat la victòria a l'Espanyol i els més exaltats, acabat el joc,

van prendre's la justícia pel seu compte. Aquest fet, de cap manera no el podem abonar; però també ha succeït en els camps de Badalona, Girona, Sabadell, Espanyol, Barcelona, etc., etc.

Diumenge passat a Les Corts, en el primer temps, no va succeir res, El Granollers guanyava per quatre gols a un i no va or-se una sola protesta, prova de que el triomf granollerí era net i que l'arbitratge es desenvolupava normalment.

Però en el segon temps, el públic barcelonista va donar-se compte que al seu equip se li escapaven els punts i amb ells la possibilitat del títol de campió de Catalunya i començà a protestar els fallaments de l'àrbitre, i això, com és natural, va encendre la foguera, o sigui que va encomanar-se als jugadors blau-grana i aquests apel·laren a la duresa, alguns a la violència i, naturalment, l'àrbitre, aquesta vegada amb raó (una vegada o altra havia de tenir-ne) castigà quelques faltes, aquestes van ésser protestades i de la protesta es passà a l'insult. Balmanya en va pagar les conseqüències, ja que va ésser expulsat del terreny, i poc després sorgí l'agressió de Bayo, que també fou expulsat i portat pels milicians fins el vestuari.

I encara hi va haver invasió del terreny de joc a càrrec del públic, incident que si hagués succeït en qualsevol camp de fora Barcelona, avui encara en parlarien els diaris de la capital.

Hem volgut assenyalar aquests fets perquè quan això succeeix fora de la capital es diu i es repeteix que són coses de poble. Ara, com va poder-se veure diumenge passat, el públic barceloní pateix del mateix defecte que s'atribueix al públic dels pobles: el de no voler perdre.

L'espectacle de diumenge passat hauria de fer obrir els ulls a aquells que regeixen el futbol per a aplicar la justícia com cal i no castigar perquè sí els clubs de poble.

I com a corolari de la festa i per no ésser menys que el públic de poble, també a Les Corts va esperar-se que l'àrbitre abandonés el vestuari per a *aplaudir-lo*.

Tot plegat, coses del futbol. Apassionament, incomprensió, no voler perdre; però tot plegat resumit en una frase: la poca confiança en els àrbitres, motivada per les seves actuacions irregulars i molt sovint parcialíssimes a favor dels grans clubs quan aquests s'han enfrontat amb altres considerats més inferiors i modestos i també l'excés d'autoritat de que se'ls ha revestit, sense controlar en cap cas llurs actuacions.

I res més. El Granollers va obtenir una ressonant victòria que confirma els esplèndids triomfs obtinguts a Badalona i a Can Ràbia i demostrà que aquelles no van ésser producte de la sort, sinó del joc posat en pràctica. Aquests dos punts i un esforç més, no tan sols el poden

apartar del perill de la Promoció, sinó que el poden situar entre els primers classificats, en acabar-se el campionat, posició que té i de sobres merecudada per la seva actuació.

L'Espanyol va guanyar en el camp del Sabadell per la mínima diferència i encara aquesta deguda a un penal. Com pot veure's, Castarlenas no devia actuar com Pujol, qui se li va ocórrer dir que els penals no es xiulaven, i per això no va assenyalar els comesos per l'Espanyol.

El triomf de l'Espanyol a Sabadell dona a aquell equip possibilitats per adjudicar-se el títol. En canvi, al Sabadell el posa en dificultat i en camí de jugar la Promoció, si no el salva un esforç que es veurà obligat a fer en els darrers partits que ha de disputar al Granollers i al Badalona.

També per a posar més en evidència a Pujol, a Badalona el col·legiat Laplana va assenyalar un penal que, com a Sabadell, va donar la victòria a l'onze vencedor.

L'equip badaloní va apuntar-se els dos punts que encara li donen possibilitats de deixar per a altre equip un dels dos últims llocs de la classificació, mentre el Girona, amb la seva derrota i la pèrdua d'un punt que li ha tret el Comitè de Competició per arrencament indegut de Trujillo, ha deixat el tercer lloc per al Granollers.

Notes del partit Barcelona-Espanyol

Els equips s'arrencaren d'aquesta forma:

Barcelona: Urquiaga, Bayo, Rafa, Argemí, García, Balmanya, Vantolrà, Escolà, Gual, Barceló i Munlloch.

Granollers: Nogués, Oro, Saló, Vila, Rovira, Cifuentes, Ferrer, Rocasolano, Sanz, Rubies i Guix.

El Granollers va marcar els gols en el primer temps, durant el qual dominà intensament. En foren autors Rocasolano, el primer, als cinc minuts; Guix, el segon, als catorze minuts; Rocasolano dos minuts després entrà el tercer i Rovira, als vint-i-cinc minuts, logrà el quart.

El Barcelona va marcar un gol en cada temps: Munlloch, als vint minuts del partit i quan el marcador assenyalaria tres a zero a favor del Granollers, i Gual als trenta minuts de la segona part va entrar el segon.

Balmanya va ésser expulsat als dos minuts de joc de la segona part i vuit minuts després Bayo agredí l'àrbitre i fou expulsat també del terreny.

Dirigí la lluita el col·legiat Riba que si va tenir algunes equivocacions, aquestes van afavorir al Barcelona.